

Käesoleva töö probleemiks oli kergliikluse loendamise tarvis ühtse loendussüsteemi puudumine. Loendusi viiakse läbi, kui üldse, siis väga erinevatel moodustel ja erinevate asutuste poolt. Pole loodud ühtset metoodikat, kuidas kergliiklust, eriti just jalgrattaliiklust loendada ning andmeid ühiselt koguda ja jagada. Töö eesmärgiks oli teha ettepanekuid, kuidas luua ühtne loendussüsteem, mis annaks võimalikult hea tulemuse kasutades optimaalselt olemasolevaid ressursse.

Ettepanekute tegemiseks kasutas autor kvantitatiivseid andmekogumismeetodeid. Eesmärgi saavutamiseks võrdles autor varem kahel erineval mõõteviisil kogutud andmeid ning analüüsis neid omavahel. Andmed olid kogutud Tallinnas, 30. mail 2014 käsitsi läbi viidud jalgrattaloendusega, ning 2014. aasta terve maikuu jooksul toimunud elektroonilise jalgrattasõidu kaardistamise võistluse *European Cycling Challenge* raames. Töös oli püstitatud uurimisküsimus: kas elektroonilise loenduse põhjal on võimalik teha järeltõlge jalgratturite reaalse hulga kohta kergliiklularindil?

Tulemusena selgus, et elektroonilise loenduse põhjal pole võimalik teha üldistust jalgratturite hulga kohta kergliiklularindil, ehk selle meetodiga ei saa mõõta kergliiklularindite kasutajate arvu. Küll aga on elektrooniline mõõtmine aluseks, et välja selgitada jalgratturite enam levinud marsruudid ning selle kaudu valida loenduspunkte. Käsilõenduse tulemused kajastavad reaalselt olukorda tarindil, kuid selliste loenduste läbiviimiseks on tarvis suurt inimressurssi, mistõttu pole tegu optimaalseima lahendusega.

Ettepanekutena toodi töös välja kummagi metoodika positiivsete külgede ühendamise, et koostada kombineeritud loendussüsteem ning lisada sinna ka tehnoloogilisi loendusseadmeid. Samuti on vajalik luua ühine andmebaas, kuhu huvigrupid saavad sisestada loendusandmeid ning pääsevad ligi teiste poolt lisatud andmetele.